

рибари и високо каза: „Петстотинъ жълтици ще получи отъ мене този, който спаси това дѣте“. И спустнаха се надолу по течението на Дунава много рибари и другъ народъ.

До вечерята чухме, че рибаритѣ сполучили да спасятъ дѣтето и получили обѣщаната награда.

Спасеното дѣте бѣ осиновено и отгледано отъ богатия търговецъ.

То порасна, тръгна на училище, а кучето не се отдѣляше отъ него нито минута. Когато дѣтето биваше въ класъ, голѣмото, красиво куче го чакаше въ училищния дворъ, изправено на заднитѣ си крака, както когато бдѣше надъ люлката, носена отъ мѣтнитѣ вълни на свирепия Дунавъ.

Минаха години, никой не знаеше чие бѣше това спасено дѣте. А то порасна и стана гимназистъ. Остарѣлото вече куче винаги го слѣдѣше.

Единъ празниченъ день много народъ посрѣщаше на пристанището идещия отъ къмъ Видинъ параходъ. Тамъ бѣше и момчето съ вѣрното си куче. По едно врѣме кучето се спусна и се хвърли върху гърдитѣ на единъ старъ човѣкъ, който бѣ слѣзълъ отъ парахода. Слѣдъ това се върна и задърпа дрехата на момчето. Ясно бѣ, че то искаше да запознае стария човѣкъ съ младия си господарь.

— Баща му, истинскиятъ му баща може да е този старецъ, — прошепна нѣкой отъ присѣтстваващитѣ. И наистина, така излѣзе. Старецътъ и момчето отидоха при богатия търговецъ, дѣто всичко се разкри. Бѣдниятъ старецъ получи голѣмъ подаръкъ отъ богатия търговецъ, а момчето остана единственъ наследникъ на цѣлото му богатство.

Умното куче отдавна не живѣе. Но въ голѣмата градина на младия търговецъ има красивъ малъкъ паметникъ съ портрета на кучето и съ надписъ: „Тукъ почва моя най-вѣренъ другарь-Хекторъ“.

Дѣдо Димитъръ свърши разказа, а слѣдъ малко свърши и кърпежа на обувкитѣ ми.